

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Aqua Kiss

Abdullah
Ayan

Bölüm 1 – Varış

Tia'nın yanında uçaktan indiğimde, ayaklarımın altındaki sıcak asfalt bana ait olmayan bir hayata adım atıyormuşum gibi hissettirdi. Bu tatil... ya da Tia'nın deyimiyle "ruh detoksu"... başından beri bana fazla kusursuz gelmişti. Fakat reddedemedim. Etmemeliydim.

Havaalanının çıkışında bekleyen siyah araç, güneşin altında parıldayan lüks bir hayalin gerçeğe dönüşmüş haliydi. Aracın kapısını açan şoför, Tia'nın bavulunu neredeyse dans eder gibi aldı. Benimkini ise ben taşıdım. Tia'ya özgü bir detay bu. Küçük oyunlar. Güç gösterileri.

Arabaya bindiğimizde camdan dışarıyı izledim. Palmiye ağaçları birer dev gibi sıralanmıştı. Los Angeles, kartpostallardan fırlamış gibi güzeldi ama fazlasıyla gösterişliydi. Şehirden yükselen parfüm kokusu bile sahte geliyordu. Paranın kokusu hep bir şeyleri gizlerdi zaten.

“Hazır mısın?” dedi Tia, güneş gözlüklerini çıkarıp bana dönerken. Dudaklarında o bildiğim gülümseme vardı. Hem sıcacık hem de tedirgin edici.

“Ne için?” dedim, gözlerimi camdan ayırmadan.

“Unutmaya. Her şeyi geride bırakmaya. Bu tatil... sadece senin için Sofia.”

Yalan söylüyordu.

Ama bunu yüzüne vurmadım. Zaten hiçbir zaman söylemezdi. Bu tatil planı, onun fikriydi. Tia'nın planlamadığı hiçbir şey tesadüf değildi. Rezervasyonlar, suit oda, özel plaj, yeraltı SPA'sı... Hiçbir ayrıntı atlanmamıştı. Ama neden bu kadar çok şey yapmıştı, bilmiyordum. Ya da belki biliyordum. Sadece bilmezden geliyordum

Otele vardığımızda binanın ihtişamı nefesimi kesti. Ön cephesi tamamen camla kaplıydı, gökyüzünü yansıtıyordu. Sanki içeri girince zamanla birlikte başka bir gerçeklik de kırılacaktı. Resepsiyondaki kadın, Tia'yı hemen tanıdı. "Sizi tekrar görmek harika," dedi samimi bir ses tonuyla. Tia'nın burada daha önce kaldığını bilmiyordum. Ya da sadece ben öyle sanıyordum.

Odalarımıza çıkarken asansörde sessizlik vardı. Ben Tia'nın yüzünü inceliyordum, o ise telefonunu. Sahi, neyi bekliyordum? Bu sadece bir tatildi, değil mi? Düşüncelerimle savaşıırken Tia konuştu:

"Suit senin istediğin gibi, sade ama şık. Manzarayı görünce bayılacaksın. Siyah üzüm de söyledim, biliyorum seviyorsun." Küçük detaylar. Onun bana nasıl dikkat ettiğini gösteren ipuçları. Arkadaşça, evet. Sadece arkadaşça.

Odamın kapısını açtığımda içeri dolan lavanta kokusu hemen dikkatimi çekti. Her şey yerli yerindeydi. Fazla yerli yerindeydi. Sanki ben daha içeri girmeden biri odamı ezberlemiş gibi.

Valizimi yatağın yanına bırakıp camın önüne gittim. Denize bakan devasa bir pencere. Kumsal, rüzgârla oynayan dalgalar ve gökyüzünün altın gibi parlayan yüzü. Hayal gibi.

Ama ben rüyadayken bile dikkatli olmalıydım.

Tia odasının kapısını kapatmadan önce bana döndü. "Bir saat sonra lobideyim. Tanışman gereken biri var," dedi.

Göz kırptı.

Ve ben, hiçbir şey söylemeden başımı salladım. Çünkü neyin içine girdiğimi henüz bilmiyordum.

Ama öğrenecektim.

Bölüm 2 – Sessiz Planlar

Otelin içi, dışarıdan gözüktüğünden daha da heybetliydi. Giriş holü koca bir tiyatro sahnesi gibiydi; herkes bir rol oynuyor, her şey biraz fazla kusursuz görünüyordu. Tia önümde yürürken, adımlarını büyük bir özgüvenle atıyordu. Sanki daha önce burada bulunmuştu da bana göstermemek için kendini zor tutuyordu.

“Otellerin kokusu hep aynı,” dedi bir ara. “Ama bu yer... başka. İçine işliyor insanın.”

O an, ne demek istediğini tam anlayamadım. Ama içime doğan bir şey vardı; evet, bu otel gerçekten farklıydı. Her köşesi bir şeyler saklıyordu.

Dolaşırken birkaç koridordan geçtik. Asansörlerden uzak durduk. Tia, otelin içinden çok dışına çıkmak ister gibi hızlı yürüyordu. Sonunda geniş bir terasa çıktık. Deniz, göz alabildiğine uzanıyordu karşıımızda. Güneş, suya çarparak göz alıcı bir parıltı yaratıyordu. Ama Tia gözlerini başka bir şeye dikmişti. Veya birine.

“El salla,” dedi göz kırparak. “Orada biri var. Gel seni onunla tanıştırayım.”

Bakışlarımı çevirdim.

Bir adam... Sahildeki taşlardan birine oturmuştu. Rüzgârda hafifçe savrulan beyaz gömleği, dikkat çekici şekilde dağınık duran saç ve yüzündeki ifadesizlik... Gözlüğü yüzünü gizliyordu ama bir şey vardı; bakışlarının keskinliği gözlük camını bile delip geçiyordu sanki.

“Kim o?” diye sordum.

Tia omuz silkti. “Sevgilim.”

Ardından yüzüme baktı. “Yeni... ama hızlıyız.”

Sesindeki alaycılık mıydı, yoksa beni kışkandırmaya mı çalışıyordu , anlayamadım. Belki de gerçekten öyleydi. Ama Tia'nın ses tonuna güvendiğim kadar, onun hiçbir kelimesine güvenemezdim. “Sevgilim” dediği kişiye, uzaklardan bile selam vermiyordu mesela .

Sahilde birkaç adım ilerledikten sonra, gözüm Tia'nın boynuna takıldı.

Kolyeye.

Işıktaki hafifçe parlıyordu. İlk bakışta sade bir aksesuar gibi görünse de... yakından bakınca bir detay dikkatimi çekti. Kolyenin ucundaki şekil bir lotus çiçeğiydi. Taşlarla işlenmiş ama abartılı değil. Kusursuz bir simetri. Zarif. Sessiz ama çok şey anlatıyor gibi.

“Tia,” dedim. “Bu kolyeyi daha önce görmedim.”

Elini kolyesine götürdü. “Aa evet,” dedi gülümseyerek. “Unutmuştum taktığımı. Eskilerden bir parça. Özeldir biraz.”

O ‘özeldir’ kelimesine takıldım. Ne demekti bu? Özel mi, pahalı mı , anlamı büyük mü? Ama bir şey sormadım. Çünkü Tia'ya bir şeyi sorgularken, onun istediği cevabı almadan kurtulamazsın.

Sahildeki adam başını eğmişti. Güneş gözlüğünü çıkardı ama hâlâ yüzünü seçemiyordum. Tia sessiz kaldı bir süre. Rüzgâr saçlarımızla oynarken, o dönüp bana baktı. Gülümsemedi.

“Sofia,” dedi yavaşça. “Biliyor musun, bazen bazı tatiller planlandığı gibi geçmez. Ama seninle her şey eğlenceli olacak, değil mi?”

Başımı salladım.

“Her zaman.”

Birden adımlarını yavaşlattı. Bana döndü ve beklenmedik şekilde elimi tuttu. Kalbi yerinde atan biri gibiydim ama içimdeki ritim... bambaşka bir şey söylüyordu. O anın fazlasıyla özel olduğunu hissettim. Tia'nın gözleri gülümsedi ama dudakları kıpırdamadı.

Bu an... plansız değildi.

Ve ben o an, kendime yalan söyleyemeyecek kadar derindeydim artık. Tia'nın gözlerine bakarken, içimden bir cümle geçti:

“Senin için her şeyi yaparım.”

Ve yapacaktım. çünkü tek arkadaşımsın.

Bölüm 3 – Plan Dışı

Tia'nın kahkahası, sahilin üstüne serilen akşam güneşi kadar yumuşak ve sıcak geldi kulağıma. Yanımda yürüyordu ama bir an için onunla mesafemiz birkaç santimden ibaret değilmiş gibi hissettim. Sanki içimde bir kırgınlık, sessizce ayak uyduruyordu adımlarımıza.

Otele geldiğimizden beri her şey fazla mükemmeldi. Fazla pürüzsüz. Bu tarz pürüzsüzlükler beni her zaman tedirgin ederdi.

Derken gözüm, Tia'nın biraz ileride duran bir adama kaydı. Tia hafifçe yön değiştirdi. Yanına gitti. Ben durdum. Göz göze gelmedik ama ikisinin arasında geçen o sessiz alışverişi hissettim. Vücut dilleri birbirine oldukça yak

Adam bana döndü. Hafifçe gülümsedi. Elini cebinden çıkarıp, neredeyse isteksizce bir selam verdi.

“Sofia,” dedi Tia, kolumdan tutarak beni yanlarına çekti, “Tanışmanı istediğim biri var.”

Kelimeleri sade, sesi fazla doğal geliyordu. Ama içimde bir şey... sanki bu doğallığı yapay buldu.

“Yani, o da sadece birkaç günlüğüne tatil yapmak istedi.”

Adam usulca başını salladı. “Gerçekten sadece deniz havası almaya geldim. Tia zaten seni anlatıp duruyordu. Tanışmak istedim sadece. Rahatsızlık verdiysem...”

Yok,” dedim. “Hiç sorun değil.”

“İyi, umarım tatilin tadını çıkarırsınız,” dedim kibarca. “Ama ben sahile yalnız inmek istememiştim doğrusu.”

Tia hemen elime yapıştı. “Yapma ya... Kızdın mı bana?”
Gözlerini hafif kısıp suratını astı. “Seninle buradayım ben. Her zamanki gibi. Bu tatilin yıldızı sensin. Hadi gönlünü alayım mı?”
Omuzlarını oynatıp küçük bir dans numarası yaptı.

Kahkaha attım. Ne kadar da onunla dalga geçmeye çalışsam da, içimde bir yer hep yumuşuyordu ona karşı. Sanki içimde bir düğmeye basmıştı yine. Kendimi güvende hissettiğim tek limandı Tia.
Her zaman.

O sırada sahil patikasından biri geldi. Ayakkabısız, şortlu, hafif salaş ama tuhaf şekilde dikkat çekici biriydi. Kalın, tiz bir sesle seslendi:

“Hey! Kafeterya açıldı. Akşam servisi başladı. Acıkanlar yavaş yavaş yukarı çıksın ha!”

Üçümüz aynı anda döndük.

Tia bana baktı, “Ne dersin? Aç mısın?”

Karnımın içi biraz tuhaf hissediyordu. Heyecan mı, rahatsızlık mı, açlık mı... ayırt edemedim.

“Biraz yürürsek iştahım açılır belki,” dedim gülümseyerek.

Ve üçümüz birlikte yürümeye başladık.

Ama yalnızca ikimiz yürüyorduk.

O, yanımdaydı sadece.

Bölüm 4 – Sessizlik

Kalabalığın uğultusu arasında tabağımı alıp sıraya girdim. Buharda pişen yemeklerin kokusu, fonda çalan loş bir caz melodisiyle karışıyordu. Tia arkamdaydı, bir şeylerden bahsediyordu ama pek dinlemiyordum. Çünkü önümde birini fark ettim.

Sıradaki adam, sade siyah tişörtü ve dağınık saçlarıyla diğerlerinden farklıydı. Onu önce kıyafetinden değil, dönüp baktığı andaki gözlerinden tanıdım. Göz göze geldik. Kalabalık durmuş gibi oldu o anda. Gözleri keskin ve dikkatliydi. Ardından hemen bakışını kaçırdı. Tabldotunu orada bırakıp, kalabalığın arasından sessizce uzaklaştı.

“Gördün mü?” dedim, arkamı dönüp Tia’ya.

“Ne?”

“Hiç... boş ver.”

İçimde kıpırtılar vardı. Nedensiz bir merak.

Masaya oturduk. Zeytin almak için uzandım, ama bitmişti. Görevli kadın bana yaklaştı:

“Siyah zeytinler arkadaki dolapta kızım. Şu kapıdan gir, sağdaki rafta.”

Başımı sallayıp yerimden kalktım. Göz ucuyla hâlâ az önceki adamı arıyordum ama görünürde yoktu.

Arka kapıyı açtım. İçerisi serin ve karanlıktı. Raflarda konserveler, baharat kutuları, büyük şeffaf kavanozlar vardı. Hafifçe içeriye girdim.

Sonra bir anda–hiçbir şey söylemeden, hiçbir ses çıkmadan–bir el arkadan uzandı ve ağzımı kapattı.

Nefesim kesildi. Gözlerim büyüdü. Sırtım sıcak bir göğse yaslandı. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bölüm 5 – Yönünü Kaybeden Kız (Tia'nın gözünden, 4 yıl önce)

Sırtımda küçük bir çanta, elimde minik bir çiçek buketiyle, şehrin en eski sokaklarından birinde yürüyordum. Adımlarım heyecandan hafifti, içimdeki telaş da ondan.

Sofia'nın evine ilk kez gidiyordum.

Kapı açıldığında onun yüzünü gördüm. Kızarmış yanakları, hafif dağılmış saçları ve kocaman bir gülümsemesi vardı.

“Sürpriiz!” dedim.

“Tanrım, Tia!” diye bağırdı ve beni sıkıca sarıldı.

İçeri girdik. Ev... ev bir rüya gibiydi. Geniş tavanlar, parlak mermer zeminler, duvarlarda pahalı resimler. Sofia'nın yaşadığı yer, onun zarifliğine birebir uymuştu. Ama o bu gösterişli ortamda kendini saklamayı bilen türdendi. Hiçbir zaman gösteriş peşinde olmamıştı.

Birlikte kahve içtik. Eski günlerden, okul anılarından, hayallerimizden bahsettik. O bana aile ilişkilerini, ben ona yalnızlığımı anlattım. Gülüştük, sustuk, bazen sadece müziği dinledik. Hava kararmaya başladığında kalkmak istedim.

“Yarın erken kalkacağım,” dedim.

“Seni bırakalım mı?” diye sordu.

“Yok, hallederim. Taksi çağırırım,” dedim ve ısrarla vedalaştım.

Ama dışarı çıktığımda hava fazla serindi. Sokağın köşesindeki lamba yanmıyordu, uygulama üzerinden de bir türlü taksi bulamıyordum. Etraf ürkütücü derecede sessizdi.

Geri dönmek... Hayır. Sofia'nın kapısını bir daha çalmak istemedim. Kendimi küçülmüş hissetmekten nefret ediyordum.

O sırada gözüm, birkaç sokak ötede yükselen o büyük malikaneye takıldı. Siyah demir kapılar, beyaz taş cephe, heykeller ... Evin önünde bir de motor vardı.

Kapıya kadar yürüdüm. Orada kalmak gibi bir niyetim yoktu. Belki sadece biraz ısınmak. Belki bahçede oturmak. Belki...

Ama kapı açıktı.

Kapalı olması gereken bir dünya, bana aralanmıştı.

İçeri girdim.

Ve hayatım bir daha eskisi gibi olmadı.

Bölüm 6 – Zeytin Odası

Sofia parmak uçlarında ilerledi. Koridorun ucundaki ağır metal kapının ardında, görevli kadının tarif ettiği depo vardı. Siyah zeytinler bitmişti, kahvaltısız bir gün asla geçmezdi onun için.

Kapıyı açtı.

İçerisi loştu. Sadece küçük bir camdan sızan sarımsı ışık duvarlara düşüyordu. Soğuk bir hava çarptı yüzüne. Depo, zeytin kokusundan çok, eski metal ve taş karışımı bir koku yayıyordu.

Bir adım attı.

O anda arkasından biri, bir gölge gibi yaklaştı. Sert bir kol beline dolandı, bir el ağzını kapattı.

Sofia'nın gözleri büyüdü. Korkuyla mücadele etmeye çalıştı ama kolları, bastıran adamın gücü karşısında etkisizdi.

“Şşşt! Sessiz ol,” dedi adamın sesi fısıltıyla, ama keskin.

Sofia titredi. Nefesi sıcak avuçta sıkıştı.

“Bağırırsan ikimiz de yanarız,” dedi adam tekrar, sesi bu kez daha yumuşak, neredeyse yalvaran bir tonda.

Sofia'nın kalbi çarpıyordu. Sonra gözlerini yukarı kaldırdı ve ilk kez gördüğü o yüzle karşılaştı. Az önce kafeteryada dikkatini çeken çocuk. Şimdi karşısındaydı. Çok daha yakın. Çok daha gerçek.

Sofia itmeye çalıştı ama adam bir an tereddütle geri çekildi. Dengesini kaybeden Sofia istemsizce öne doğru sendeledi... ve tam adamın kucağına düştü.

Ah!” diye bir ses çıktı adamdan, gergin.

Sofia kıpkırmızı oldu. O an adamın gözleri büyüdü, bir anlık irkilme... sonra ince bir gülümseme yüzüne yayıldı.

“Epey etkili bir giriş yaptın,” dedi alaycı bir sesle.

Sofia hızla ayağa kalkmaya çalıştı, ama bulunduğu ortam dar, havasız ve gergindi. Kapıya yöneldi, kolu çevirdi. Kapı... açılmıyordu.

Kilitlemişlerdi.

“Ne oluyor?” diye sordu Sofia, sinirle.

“Benim kaçmam lazım,” dedi adam, ciddileşerek. “Dışarıda beni arayan insanlar var. Seni tanımıyorum ama... şu an ikimiz de buraya sıkıştık.”

Sofia kollarını göğsünde kavuşturdu. “Zeytin almaya gelmiştim. Şu an bir suç ortağına dönüştüm. Harika.”

Adam başını eğdi, göz ucuyla baktı ona. “Adın ne?”

“Sofia. Ya senin?”

Adam duraksadı. Sonra dudaklarının kenarında bir kıvrılma belirdi. “Bana Leo diyebilirsin.”

“İsmi saklamayı mı tercih ediyorsun yoksa sadece dramatik girişleri mi seviyorsun?” dedi Sofia, sesini alaycılaştırarak.

Leo bir an durdu. “Bir motora ihtiyacım var. Sahilde biri beni bekliyor. Ama otelin dışına çıkmak şu an... ölümcül olabilir.”

“Ve benden yardım mı istiyorsun?”

Leo gözlerini Sofia'nın gözlerine dikti. "Beni ele vermezsen... sana minnettar olurum."

Sofia başını yana eğdi. Gözleri anlamaya çalışan bir kedi gibi keskin ve meraklıydı.

Tia şimdi sevgilisiyle ilgileniyordur, diye düşündü bir an içinden. Biraz ortadan kaybolsam kimse fark etmez.

"Peki Leo..." dedi sonunda, sesi fısıltıya dönüştü. "Yalnızca bu kez."

Bölüm 7 – Saklanan Kelimeler

Oda sessizdi. Sadece Sofia'nın nefesi duyuluyordu. Leo köşedeki tahta kutulardan birinin üzerine oturmuş, dikkatle onu izliyordu.

Sofia da, az önce yaşadıklarını unutmaya çalışırcasına, karşısına oturdu. Gözlerini kaçırmadan, dudaklarında hafif bir kıvrılmayla Leo'ya baktı.

“Peki... şimdi konuşabilir miyiz?” dedi.

Leo başını yana çevirdi, hafifçe gülümsedi. “Ne hakkında?”

Sofia dizlerini karnına çekti, çenesini üzerine yasladı. “Mesela... buraya nasıl geldiğini anlat. Neden bir zeytin odasında saklanıyorsun? İnsanlar neden seni arıyor?”

Leo cevap vermedi, gözleri biraz uzaklara daldı.

“Gizemli çocuk taklidi yapmana gerek yok,” dedi Sofia, sesi alayla karışık. “Burada birlikte kilitliyiz. Birkaç dakika boyunca bu tuhafılık seninle paylaşmak zorundayım.”

Leo yavaşça başını salladı, sonra gözlerini ona çevirdi. “Kaçıyorum , Sofia. Kim olduğum ya da neden burada olduğum... sana zarar verebilir.”

“İlginç,” dedi Sofia, saç tellerini parmaklarına dolarken. “Korkulacak kadar tehlikeli görünmüyorsun.”

Leo bakışlarını onun saçına kaydırды. Hafifçe gülümsedi. “Gözlerin...” dedi, sesi biraz daha kısıktı şimdi. “Sanki bir şey saklıyor. Derin, karanlık ama güzel.”

Sofia'nın kaşları hafifçe kalktı. Gözlerini Leo'nun gözlerinden ayırmadı.

Bir an, sessizlik oldu. Eller... birbirine uzandı. Parmakları değdi. Tenleri hafifçe ısındı. Zaman, nefesini tuttu.

Sofia usulca fısıldadı. "İçinden çıkamadığım bir hikâye gibi geliyor sun."

Leo eğildi. Sofia da. Nefesleri birbirine değiyordu artık. Dudakları neredeyse...

Tık... tık...

Bir anahtar sesi. Ardından kapı kolu çevrildi.

Leo anında refleksle kutuların arkasına çekildi. Gölge gibi kayboldu.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Aşçı kadın başını uzattı, endişeli görünüyordu.

"Sofia?" dedi. "Bir ses duydum. İyi misin?"

Sofia hızla ayağa kalktı. Elini saçından geçirdi. "Biraz... ayağım kaydı, düşüyordum. Korkmuş olabilirim."

Kadın iç çekti. "Bu kapı dışarıdan kilitlenir. Sana söylemeliydim. Üzgünüm."

Sofia başını salladı. "Sorun değil. Zeytinleri aldım zaten."

Kadın başıyla onayladı. "Yemek saati bitmeden yukarı çık. Tia seni soruyordu."

Sofia gülümsedi ve kapıdan dışarı çıktı. Ama tam adımını atarken bir kez daha geriye baktı. O loş odada, kutuların ardındaki boşluğa.

İçinden geçirdi:

"Senin için geri döneceğim."

Bölüm 8 – Yarım Kalan Cümleler

Sofia, hızlı adımlarla odasına yöneldi. Kalbi hâlâ o zeytin odasında geçen dakikaların etkisiyle çarpıyordu. Elini kapı koluna attığında fark etti-elleri hâlâ titriyordu. Derin bir nefes aldı, kendine çeki düzen vermeye çalıştı. “Sakin ol,” diye fısıldadı. “Şimdi bir planın var.”

Dolabı açtı. Hafif, bol bir şort çıkardı. Üzerine uyumlu, sade bir tişört. Bir de spor ayakkabılar. Rahat olmalıydı. Bu işin dönüşü yoktu artık.

Tam tişörtünü geçirirken kapı aralandı.

“Sofia?” Tia’nın sesi odaya yayıldı. Ardından yüzü görüldü.

Sofia bir anlığına donakaldı. “Aa, Tia...”

Tia alnını buruşturdu, bakışlarında hafif bir endişe vardı. “Neredeydin? Lavaboya gittiğini sandım ama uzun süre dönmeyince endişelendim. Sonra da odana çıktığını düşündüm. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken buldum kendimi.”

Sofia hemen yüzüne sıradan bir tebessüm yerleştirdi. “Şey... zeytin kalmamıştı. Kadın kafeteryanın deposuna git dedi. Biraz dolandım orada.”

Tia kollarını göğsünde kavuşturdu. “Haber verseydin...”

“Büyütülecek bir şey değildi.” Sofia hızlıca konuyu değiştirdi. “Şimdi denize iniyorum. Şortlarıma bakıyordum. Aşırı heyecanlıyım yüzmek için. Su mükemmel görünüyordu sabah.”

Tia bir adım attı. “E birlikte yüzmeyecek miydik?”

Sofia dolaptan güneş gözlüğünü aldı, yüzüne takarken sesi biraz daha mesafeli çıktı. “Gel istersen. Aşağıda buluşuruz.”

Tia’nın yüzü hafifçe asıldı. “Sanki... bir şeyler var gibi davranıyorsun.”

Sofia omzunu silkti. “Yok bir şey. Ama zaten sevgilinle buradasın. Onunla takılabilirsin.”

Tia bir anda hiçbir şey demedi. Sadece gözlerini kaçırdı. Birkaç saniyelik sessizlik, odanın içine ağır bir perde gibi indi.

Sofia ayağına spor ayakkabılarını geçirdi. “Ben çıkıyorum.”

Tia hâlâ konuşmuyordu.

Kapıdan çıkarken Sofia bir an durdu. Başını hafifçe çevirdi ama Tia’ya bakmadı.

Sonra içinden geçirdi:

“Bunu senin için yapıyorum, Tia. Sadece senin için.”

Ve kapıyı ardından sessizce kapattı...

Yazmak çok zor emege saygi optum.. yazar notu Abdullah 8-)

Bölüm 9 – Gecenin İçinde Açılan Kapı

Gece, İstanbul'un varlıklı semtlerinden birinde sakince yayılıyordu. Geniş caddeler, gösterişli apartmanlar ve yapraklarını dökmemiş ağaçlarla süslü sokaklar... Hepsi zenginliğin sessizliğini taşıyordu. Tia, Sofia'nın evinin iki sokak ötesinde durmuş, telefon ekranına boş boş bakıyordu. Taksilere birkaç kez göz attı ama geçen olmamıştı. Sipariş ettiği araç da iptal olmuştu.

Sofia'nın kapısını tekrar çalmayı düşündü. Ama içinden bir şey, geri dönmenin "fazla zayıf" bir davranış olacağını söylüyordu.

Derin bir nefes aldı. Sokakta birkaç adım attı. Derken... büyük demir kapının açık olduğunu fark etti. Üzerinde bir aile arması gibi görünen kabartılar vardı. Merakla yaklaştı. Kapı aralık kalmıştı. İçeriden ışık gelmiyordu ama bahçede loş bir güvenlik lambası yanıyordu.

Tia, etrafına kısa bir bakış attı. Sonra aniden, kapının arasından sessizce içeri süzüldü. Topuklu ayakkabıları taş zemine hafifçe tıklasa da gece sessizdi, kimse duymadı.

Bahçede ilerlerken gözleri büyükçe bir topa takıldı. Parlak, sanki özel üretim gibi duran bir futbol topuydu bu. Elini uzattı, topu hafifçe çevirdi. Parlaklığını incelemek isterken, arkasından bir ses duydu.

“Merhaba.”

Tia hızla arkasına döndü. Önünde, tahminen on yedi yaşlarında bir çocuk duruyordu. İnce ama uzun yapılıydı. Gözleri siyah, gülüşü hafif ukala ama etkileyiciydi. Elinde yarısı içilmiş bir gazoz şişesi vardı. Gecelik pijaması hâlâ üstündeydi.

Tia bir adım geri çekildi ama sesini bozmadı. “Merhaba... Şey... Sadece topa bakıyordum.”

Çocuk başını hafif yana eğdi. “Yeni alındı. El yapımıymış. Güzelliğini fark etmiş olmana şaşırmadım.” Sonra bir adım yaklaştı. “Sen... kimsin?”

Tia gülümsedi. Kendinden emin bir tonla konuştu. “Sofia'nın arkadaşayım. Bugün ondaydım. Eve dönecektim ama taksi bulamadım.”

Çocuk başını salladı. Gözleri Tia'nın yüzünde bir süre daha oyalanırken gülümsedi. “İyi denk gelmiş o zaman. Ortanca kardeşim Leon'un odası bu tarafa bakıyor. Ama sanırım içeride yok.” Göz kırptı. “Ben Adrian. Ailenin... arada kaynayan çocuğu.”

Tia kaşlarını kaldırdı, hafifçe güldü. “Adrian. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Adrian bir yudum daha gazozundan aldı. “İçeri gel istersen. Yemek hazır değil ama atıştırmalık bir şeyler buluruz. Hem geç saatte dışarıda kalma. Bu mahalle bile olsa, garip şeyler olur.”

Tia bir an düşündü. Gözleri kapının ardındaki devasa eve kayd. Işıklar loştı ama içerisi hâlâ büyüleyici görünüyordu. Mermer zemin, kristal avize, yüksek tavan..

Zenginlik.

O kadar yakındaydı ki, neredeyse parmaklarının ucundaydı.

“Olur,” dedi. “Sadece biraz otururum. Sonra giderim.”

Adrian gülümsedi. “Ne zaman istersen.”

Tia kapıdan içeri süzüldü. Arkasında kalan bahçeye son bir kez baktı. Sonra adımlarını eve çevirdi. Kafasında bir fikir çoktan oluşmuştu.

Ve o gece, artık sadece bir misafir olmayacaktı.

Bölüm 10 – Kumların Altında Saklı

Sofia, deniz havasıyla dolu geniş koridorda yürürken ayak sesleri zemine yumuşakça yayılıyordu. Üzerinde spor bir şort, sade bir tişört ve beyaz rahat ayakkabılar vardı. Saçlarını gelişigüzel toplasa da aynada son bir kez kendine bakmadan geçmemişti.

Yemek odasının servis alanına yaklaştığında derin bir nefes aldı. Elini uzatıp hafifçe kapıyı itti. Menteşelerden çıkan ince bir gıcırtı boş mutfağın sessizliğini böldü.

Leo içeride, büyük zeytin bidonlarından birinin yanında yere oturmuştu. Dizlerini kendine çekmiş, sırtını duvara yaslamıştı. Gözleri kapalıydı, ama Sofia'nın ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. Yüzünde muzur bir gülümseme belirdi.

“Beni ektiğini düşündüm,” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Burada açlıktan öleceğimi zannettim.”

Sofia gözlerini devirdi ama dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı.

Leo devam etti, bir parça zeytin havaya atıp ağzıyla yakalayarak: “Ama sanırım buradaki zeytinlerle... bir hafta daha hayatta kalabilirim.”

Sofia gülerek içeri girdi. “İyi ki en azından onları bulmuşsun.”

Leo parmaklarını gösterip iki zeytini daha havaya attı. “Gizli hayatta kalma becerilerim var.”

Sofia yerdeki küçük tabureye oturdu. Aralarında artık bir rahatlık vardı. Sessizlik korkutmuyordu. Ama bu sessizlik, sorularla doluydu.

“Peki...” dedi Sofia, gözlerini Leo’ya dikerek. “Motoru nereden bulacağız?”

Leo bir an durdu. Kaşlarını hafifçe çattı. “Bilmiyorum,” dedi dürüstçe. “İlk defa buradayım. Sahilden geldim. Ve... giderken de oradan gitmem gerekiyor.”

Sofia başını eğip dudaklarını büktü. Merakı artmıştı. “Neden sahilden? Otelden daha kolay çıkmanın başka bir yolu yok mu?”

Leo, gözlerini kaçırdı. Birkaç saniye sustu. Sonra sesi alçaldı.

“Sahile... bir şey gömdüm. Önemli bir şey.”

Bu cevabın ardından Sofia’nın gözleri hafifçe irileşti. Hemen heyecanla sordu: “Nereye gömdün? Belki yardımcı olurum.”

Leo başını yana eğdi, gözlerinde belli belirsiz bir alay ve dikkat vardı. “Söylemem.”

“Ne yani, güvenmiyor musun?” dedi Sofia, biraz sitemli ama hafif gülümseyerek.

Leo gülümsedi ama cevap vermedi.

Sofia omuz silkti. “Peki...” dedi, ama sesinde hâlâ cevabı alma isteği vardı. Ardından gözlerini yere indirdi, sessizleşti.

Odaya kısa bir sessizlik çöktü. Gergin değildi ama doluydu. Bir şeylerin inşa edildiği belliydi.

Leo bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Sofia ayağa kalktı, kapıya yönelmeden önce bir kez daha dönüp Leo’ya baktı. Göz göze geldiler. Leo’nun bakışları, hâlâ içinde ne fırtına döndüğünü belli etmiyordu.

Ve Sofia içinden geçirdi:

“Ne saklıyorsun Leo? Neden bu kadar kaçırıyorsun?”

Ama sormadı. Şimdilik.

Kapıyı açarken son bir kez durdu. İçinden sessizce fısıldar gibi mırıldandı:

“Sahilde ne gömdüğünü bulacağım. Ne pahasına olursa olsun.”

Bölüm 11 - Yatak altı

Kapı sessizce kapandı arkasından. Sofia ve Leo, yemekhanenin arka koridorundan hızla dışarı süzıldüler. Otelin hareketli bölgelerinden uzak durmaya çalışıyorlardı, ama her köşe başı, her adım daha fazla dikkatli olmayı gerektiriyordu. Leo başını hafifçe öne eğmiş, adımlarını Sofia'ya uyduruyordu.

Tam bir dönüşün ardından, kalabalığın azaldığı açık bir alana geldiklerinde, bir adam Leo'ya sertçe çarptı. Elindeki içki şişesi savruldu, Leo'nun üzerine döküldü.

“Lan- dikkat etsene!” dedi Leo aniden irkilerek.

Adam aldırış etmeden uzaklaşırken, Leo tişörtüne baktı. Kumaş ıslanmış ve üstüne yapışmıştı.

Sofia bir an etrafa bakındı. “Bu hâlde dikkat çekersin,” dedi hızlıca. “Tişörtü çıkar, hemen.”

Leo kaşlarını kaldırarak tişörtünü çıkardı. “Bir yerden temiz bir şey bulmalıyız.”

Sofia'nın aklına birden odası geldi. Tia'nın sevgilisinin bıraktığı birkaç yedek tişört dolabın altındaydı. “Benim odada bir şey olabilir. Gel.”

Koşar adımlarla odaya girdiler. Sofia kapıyı sessizce kapattı. Leo üzerini çoktan çıkarmıştı bile. Üstü çıplaktı, sırtındaki birkaç yara izi Sofia'nın gözünden kaçmadı. Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama başaramadı. Yüzü kızardı, kalbi hızlandı.

Leo fark etti, hafif bir tebessümle yaklaştı. “Utanma,” dedi. “Ben sadece bir adamım.”

Sofia başını öne eğdi. “Hiç... böyle bir şey olmadı. Yani, kimseyle... bu kadar yakın...”

Leo bir an sustu, sonra sesi yumuşadı. “Pek çok şey ilk adımla başlar.”

Parmakları Sofia’nın saçlarının ucuna uzandı. Hafifçe dokundu, Sofia irkilmedi. Aksine, gözlerini Leo’nun gözlerinde sabitledi. Yaklaştılar. Nefesleri karıştı. Gözleri birbirinin bakışında kaybolmuştu.

Leo, “Gözlerin... gecenin tam ortası gibi,” dedi fısıltıyla.

Ellerinin ucu Sofia’nın bileğine dokundu. Tam aralarındaki mesafe yok olmak üzereyken, dış kapının önünden gelen ses ikisini birden sıçrattı.

Tia’nın sesi... Ve ardından erkek arkadaşı.

Sofia panikle fısıldadı: “Yatağın altına gir, çabuk!”

Leo tek kelime etmeden eğildi, çıplak hâliyle yatağın altına kayd.

Kapı kolu oynadı. Sofia hızlıca dolabın kapağını açtı, içine eğildi. Sanki bir şey arıyormuş gibi.

Kapı aralandı.

Bölüm 12

Kapı tamamen açıldığında Tia içeri adım attı. Islak saçları omuzlarına yapışmıştı, yanındaki sevgilisinin tişörtü sırtına yapışmış, hâlâ damlayan tuzlu suyla halıya iz bırakıyordu.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Aa, Sofia? Aşağıda yoktun... Denizde seni aradım,” dedi nefes nefese. “Biz baya yüzdük. Dalga falan vardı, kaçırdın!”

Sofia kısa bir anlık tereddütten sonra çabucak toparlandı.

“Güneş çok fenaydı,” dedi alnına dokunarak. “Bayılacak gibi hissettim. O yüzden yukarı çıkıp biraz kestirmek istedim.”

Tia başını salladı. “Hmm, peki...”

Tam arkasını dönecekken, gözü açık duran dolaba ve yerdeki ıslak tişörte takıldı. Kaşlarını çattı, durdu.

“Bu... tişört? Bu kimin?” dedi, kafasını eğip bakarak.

Sofia bir an dondu.

“Hiç önemi yok,” dedi gergin bir şekilde. “Ne olur... Tia, sadece biraz kestirmek istiyorum. Beni rahat bırakır mısın?” Sesi yükselmişti Tia irkildi.

“Tamam... Tamam, sadece sordum,” dedi kırılmış bir ifadeyle.

Kısa bir sessizlik odanın içine yayıldı. Tia gözlerini yerdeki tişörtten alıp Sofia’ya çevirdi.

“Bu tatil hiç planladığım gibi gitmiyor...” diye mırıldandı, sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçak.

Sofia hiçbir şey söylemeden gözlerini kapattı. Tia sevgilisiyle birlikte odadan yavaşça çıktı, kapıyı kapattıktan sonra yalnızlık yeniden odaya yayıldı.

Sofia derin bir nefes aldı. Gözleri hâlâ kapalıydı ama içinden geçirdiği düşünceler ılık gibiydi:
"Bu tatilin sonunda... ikimiz de mutlu olacağız Tia. Söz veriyorum."
"

Yatağın altındaki sessizlik, odanın içinde yankılanan tek gerçeklikti.

Bölüm 13 – Tia’nın Geçmişı

Davet akşamı, Tia, Sofia'nın evinden çıkıp Adrian'ın verdiği adrese doğru yürüyordu. Sokak lambalarının sarı ışıkları kaldırım taşlarında yankı bulurken, içinde garip bir heyecan vardı. Lüks mahallenin sessizliğı, onun kalp atışlarını daha da belirgin kılıyordu. Bu mahallede olmak, bu yaşta bu kadar zenginliğe yakından dokunmak... hayatında ilk defa böyle hissettiriyordu.

Adrian kapıyı açtığında, üstünde ince, gri bir gömlek vardı. Gülümsedi. "Hoş geldin," dedi, kapıyı genişçe açarak. "Hadi içeri geç."

Tia’nın gözleri, geniş salonu, mermer merdivenleri, duvarlardaki tabloları süzdü. Ayakkabılarını çıkarırken, sanki başka bir dünyaya adım atıyormuş gibi hissetti. Bu ev, onun küçüklüğünden beri hayalini kurduğu her şeyi taşıyordu içinde.

Beraber mutfaka geçtiler. Büyük bir ada tezgâhın üstünde, zarif tabaklar içinde tatlılar diziliydi. Özellikle bir tabakta sıralanmış brownieler dikkatini çekti. Sıcaktılar. Dumanları hâlâ tüterken, çikolata kokusu genzini yaktı. Bir tanesini alıp ağzına attı. Ilık, yoğun ve lükstü.

Adrian sandalyesine oturdu. “Babam, önümüzdeki yıl şirketini bana bırakıyor,” dedi gururla. “Ama önce futbolu denemek istiyorum. Biliyorsun, alt liglerdeyim. Şu an hayat biraz ikili gidiyor ama... ikisinde de kazanacağım.”

Tia başını salladı. Ağzındaki brownienin tadı artık tatlı değil, buruktu. Babası... Felç geçirdiğinde henüz on iki yaşındaydı. Annesi ise, bir zamanlar güçlü ve genç bir kadındı ama yılların yorgunluğu şimdi omuzlarında çökmüştü. Onların evi küçüktü. Soğuk ve hep sessizdi. Buradaki gibi müzikler çalmazdı. Kahkaha duyulmazdı. Lüks yoktu. Brownie hiç olmamıştı.

“Senin için nasıl bir hayat hayal ediyorsun?” diye sordu Adrian.

Tia, istemsizce gözlerini kaçırdı. “Daha kolay bir hayat,” dedi kısaca.

Adrian başını eğdi, sanki söylediklerinde bir davet varmış gibi. Sandalyeden kalktı, yavaş adımlarla Tia’ya yaklaştı. “Biliyor musun...” dedi alçak sesle, “...sen çok güzelsin. Duru bir şeyin var. Gerçekten... çok çekicisin.”

Tia geriye doğru bir adım attı. Gülümsedi ama gergindi. “Teşekkür ederim,” dedi. “Ben artık gitsem iyi olur. Geç oldu.”

“Hayır, hayır,” dedi Adrian. “Henüz yemeğe bile geçmedik.” Sesi alttan alta değişiyordu. Tınısı daha ciddi, daha baskındı.

Tia bir adım daha geri çekildi. O anda Adrian, birden onun beline dokundu. Tia irkildi.

Lütfen,” dedi hemen, sesi çatallaşarak. “Yapma...”

Adrian onun kulağına eğildi. “Kendine bu kadar haksızlık etme,” diye fısıldadı.

Tia panikledi. Geriye, mutfağın kapısına yöneldi. Ama Adrian da hemen ardından geldi. Bir şey söylemeye çalışıyordu ki, birden koridordan bir çocuk sesi duyuldu.

“Abi?”

Adrian durdu. Donakaldı. Kapının aralığında, 14 yaşlarında, ince yapılı, siyah saçlı bir çocuk onları izliyordu. Çocuk bir an onların haline baktı, sonra gözlerini yere indirdi. “Sadece su almaya gelmiştim,” dedi, sesi hafif titrekti. Geri geri çekildi ve gözden kayboldu.

Adrian ellerini arkasına attı, bir an başını öne eğdi. “Ben... ben bir şeye bakıp geliyorum,” dedi hızla, ve koridora çıktı. Ayak sesleri giderek uzaklaştı.

Tia derin bir nefes aldı. Ellerini yumruk yapmıştı, kalbi deli gibi atıyordu. Hemen oradan kaçmak istedi ama ev çok büyüktü, yönünü kaybetmişti. Salon sandığı kapı, büyükçe bir misafir odasına açıldı. Perde aralığından dışarıdan gelen solgun ışık içeri süzülüyordu.

Tia içeri girip kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yasladı. Nefesini tuttu. Gözlerini kapadı.

İlk kez, buraya neden geldiğini sorguladı.

Bölüm 14 - saka yapma

Leo aynanın karşısında gömleğini iliklemeye çalışırken, Sofia onu sessizce izliyordu. Mavi Calvin Klein gömlek omuzlarına mükemmel oturmuştu. Beyaz şortu ve iç çamaşırı, temiz ve dikkat çekiciydi. Sofia, Leo'nun bu kadar güzel görüneceğini hiç tahmin etmemişti. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle yanına yaklaştı.

"Bu gömlek... sana aşırı yakıştı, farkındasın değil mi?" dedi Sofia, sesi biraz dalgacı, biraz da yumuşak.

Leo kaşlarını kaldırdı. Aynadan Sofia'ya baktı ve omuzlarını düzleştirerek gömleğini düzeltti.

"Erkek adamız sonuçta," diye yanıtladı.

Sofia kahkaha attı. "Kendini bir anda model sandın tabii."

Yaklaştı ve hafifçe yanağına bir öpücük kondurdu. Leo bir an donakaldı, sonra toparlanıp ciddi bir yüz ifadesi takındı. Omuzlarını gerdi, kaslarını sıkmaya çalıştı. Ama ikisi de bu ani ciddiyetin saçmalığını fark edince aynı anda gülmeye başladılar.

Birkaç dakika sonra sırt çantalarını alıp otelden sessizce çıktılar. Güneş yavaş yavaş alçalmaya başlamış, gökyüzünü altın rengine boyamıştı. Yolda yürürken, aralarındaki gerginlik yavaşça çözülüyordu. Ayaklarını sürümeye başlamışlardı. "Motor almak için yeterli param yok," dedi Sofia biraz duraksayarak. "Ailem sadece bu tatil için limiti kısıtlı bir kart verdi. O da çoktan bitti."

Leo omuzlarını silkti. "Motor satın almayacağız."

Sofia ona baktı. "Nasıl yani?"

Leo göz kırptı. "Çalacağız."

Sofia bir an durdu. Leo'ya inanmaz gözlerle baktı. "Sen ciddi misin?"

Leo başını salladı. "Yüzde yüz."

Birlikte yürümeye devam ettiler. Yol boyunca hafifçe itişip kakıştılar. Leo, Sofia'nın elindeki su şişesini alıp kaçmaya başladı. Sofia onu kovalamaya başladı, sonra ikisi de gülmekten yolda duraklamak zorunda kaldı.

Benzinliğe geldiklerinde Sofia'nın gözleri genişledi. Köşede duran parlak siyah motor göz kamaştırıcıydı.

"2023 Yamaha MT-09 SP," dedi Leo, gözlerini motordan ayırmadan. "Bu canavar şehirdeki en pahalı motorlardan biri."

Sofia hayranlıkla başını salladı. "Sen nereden biliyorsun bunu?"

"İlgim var," dedi Leo basitçe. "Önceden ilgilenirdim böyle şeylerle."

Sofia derin bir nefes aldı ve marketin kapısına yöneldi. "Planımı biliyorsun. Kasadaki adamla konuşacağım. Şakalaşacağım biraz... Anahtarı dikkatlice alırım."

Leo başını salladı. "Gözüm üstünde olacak."

Sofia içeri girdi. Marketin içi serin ve sessizdi. Kasadaki adam başını kaldırıp ona baktı. Sofia sıcak bir gülümsemeyle yanına yaklaştı. "Hava fena değil bugün, değil mi?" diye lafa girdi.

Adam gülümsedi. "Yaz burda hep böyle."

Sofia, tezgâhın arkasına doğru eğilmiş adamla sohbet ederken, dikkatlice anahtarlara uzandı. Parmakları neredeyse anahtara değmişti ki, gözleri vitrinden dışarıya kaydı.

Kalbi aniden hızlandı. Dışarıda, camın hemen arkasında tanıdık bir yüz belirmişti. Tia'nın sevgilisi.

Leo da adamı fark etmişti. Hızla içeri daldı, Sofia'nın yanına geldi.

"Beni buldular," dedi hızlıca. "Hemen çıkmamız gerek."

Sofia anahtarı cebine attı. Birlikte hızla dışarı yöneldiler. Kapıya yaklaştıklarında, Tia'nın sevgilisi tam girişte beliriverdi.

"Sofia?!" dedi şaşkınlıkla. "Senin burada ne işin var?"

Sofia yanıt veremedi. Leo öne atıldı ve adamın çenesine kuvvetli bir yumruk indirdi. Adam geriye savrulup içeri yuvarlandı, rafların arasına düştü.

Sofia'nın nefesi kesildi. "Leo! Ne yapıyorsun?!"

Leo, Sofia'yı kolundan tutup dışarı çekti. Anahtarı cebinden aldı, motorun üzerine atladı. Motoru çalıştırırken, Sofia hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bin!" dedi Leo sertçe.

Sofia tereddüt etti, ama sonra arkasına atladı. Motor hızla hareket etti, lastikler çakılları savurdu.

"O adam... beni öldürmek isteyen adam oydu," dedi Leo soğuk bir sesle.

Sofia'nın kalbi duracak gibi oldu. Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı. İçinde çığlık atan bir ses vardı: "Ne yapıyorum ben? Neye bulaştım?"

Motor, kararan yolda hızla uzaklaşırken, ikisinin de içinde kalan sorular daha yeni başlıyordu.

Sıcak hava, asfaltın üzerinde titrek bir perde gibi yükseliyordu. Motorun hırıltısı, Leo'nun ellerinin altındaki mekanik güven duygusunu perçinliyordu. Arkasında oturan Sofia, rüzgârda saçlarının savrulmasına aldırmadan ona daha da yaklaşıyor, parmakları gömleğinin ucunu sıkıca kavriyordu. Birkaç dakika önce benzincide yaşananlar, ikisinin de zihnine kazınmıştı ama konuşmaya cesaret edememişlerdi. Henüz değil.

Leo, sahil yoluna doğru sapınca aralarındaki sessizlik rüzgârın uğultusuna karıştı. Sofia'nın kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Tia'nın sevgilisini orada, tam da motoru çalacakları anda görmek... Her şeyin ortaya dökülebileceği bir an yaşanmıştı. Ve Leo... Leo o adamı yere devirmişti. Sofia, yumruğun sesini hâlâ kulaklarında hissediyordu.

"Leo..." dedi Sofia, sesi rüzgâra karışarak. "Beni öldürmek isteyen adam dediğin, gerçekten o muydu?"

Leo, motoru yavaşlatarak kıyıya yakın تنها bir noktada durdurdu. Deniz, birkaç metre ötedeydi ve dalgaların sesi buraya kadar geliyordu. Motorun üzerindeyken dönüp göz göze geldiler.

"Evet," dedi Leo. "Adı Adrian. Ve onunla yarım kalmış bir hesaplaşmam var."

Sofia, motorun üzerinden indi. Birkaç adım gerileyip kollarını kavuşturdu. "Beni neden karıştırıyorsun buna?"

Leo derin bir nefes aldı. "Çünkü... istemesem de artık senin içindesin. Seni o kafeteryada gördüğüm an... Bu belaya karışacağımı biliyordum."

Sofia başını eğdi. İçinde karmaşık duygular vardı. Bir yandan Leo'ya duyduğu o çekim, öte yandan Tia'ya ve bu tatile dair verdiği sözler. Ama en çok da kendisine duyduğu güvenin çatırdaması.

"Sen... gerçekten kötü biri misin, Leo?"

Leo yaklaşıarak elini Sofia'nın omzuna koydu. "Hayır. Ama bazen hayatta kalmak için kötü biriymiş gibi görünmen gerekir."

Sofia, bu sözlerin doğruluğunu bilmiyordu ama bir şey vardı Leo'da. Güvenmekten korktuğu kadar güvenmek istediği bir şey...

"Sana yardım etmeye devam edeceğim," dedi sonunda. "Ama... bir şartla."

Leo başını kaldırdı. "Nedir?"

"Tia'ya asla zarar vermeyeceksin. Onun bu işin içinde olduğunu bilmemeli."

Leo başını salladı. "Zaten onunla bir derdim yok. Derdim Adrian'la. O da bizim peşimizdeyse, senin arkadaşın diye durmaz."

O an, Sofia ilk kez gerçekten korktu. Leo'nun neyin içinde olduğunu, bu işin ne kadar ciddi olduğunu ilk kez o an hissetti.

Leo motoru yeniden çalıştırdı. "Sana gömünün yerini göstereceğim. Ama oraya vardığımızda geri dönüş olmayacak, Sofia."

Sofia arkasına baktı, geldiği otel, Tia, sahildeki tüm normal hayat ... Hepsi çok uzaktaydı artık. Sessizce Leo'nun arkasına bindi.

Motor, kıyı boyunca toz kaldırarak ilerledi. Güneş ufka doğru inmeye başlarken, gölgeleri de peşlerinden sürüklüyordu.

Bu bir kaçış değildi artık. Bu bir yolculuktu. Tehlikenin ve gerçeğin tam içine doğru.

Ve Sofia, içinden sadece bir cümle geçiriyordu:

"Senin için başladım. Ama artık kendim için devam ediyorum."

Bölüm: Gölgedeki Kutular

Tia, Adrian'ın malikânesinde, karanlık bir odaya dalmıştı. Kapının arkasını kapatırken derin bir nefes aldı. İçerisi neredeyse loştu, ama duvar boyunca sıralanmış kalın kitaplar, altın kaplamalı minik heykellerin ışıltısında parlıyordu. Oda bir tür antika galerisini andırıyordu. Gözleri duvardaki değerli tabloları, raflardaki tozlu kitap ciltlerine, her köşede dikkatle yerleştirilmiş süs eşyalarına takıldı. Bu kadar zenginlik... Tia'nın içi hem kıskançlıkla, hem hayranlıkla doldu.

Adımlarını usulca attı odanın içine doğru. Ayaklarının altındaki halı kadife kadar yumuşaktı. O sırada arkasından bir ses geldi.

“Burada ne yapıyorsun?”

Tia irkildi. Küçük bir çocuk, 14 yaşlarında bir oğlan, kapının yanında duruyordu. Gözleri hafif kısıktı ama ürkek bir tebessüm taşıyordu. Tanıdı onu – Adrian'ın küçük kardeşi Alex'ti bu.

“Bir şey yok,” dedi Tia hemen. “Az önce olanlar için özür dilerim. Abin... biraz ileri gitti sadece.”

Alex gözlerini kaçırdı. “Onun bazen kontrolsüzleştiğini biliyorum,” dedi. Sonra hafifçe yaklaştı. “Ama istersen sana ilginç bir şey gösterebilirim.”

Tia kaşlarını kaldırdı. “Ne gibi?”

Alex, odanın tam ortasındaki bir heykeli işaret etti. Tanrıça Athena'ya benzeyen büyükçe bir bronz heykelin elinde uzun, ince bir mızrak vardı. Alex usulca heykelin elindeki mızrağı çevirdi, ardından alt kısmında küçük bir düğme beliriverdi. Düğmeye bastığında, kitaplığın bir kısmı geriye kayd ve karanlık bir geçit açıldı.

“Babam bazen gizlice buraya giriyor,” dedi Alex. “Ben bir kere görmüştüm, çok değerli şeyler saklıyor burada.”

Tia'nın gözleri ışıldadı. İçeri girdiklerinde, duvarları kadifeyle kaplanmış küçük bir bölme karşıladı onları. Ortada camla çevrili bir kutu duruyordu – içinde parlayan zümrütler, safirler, altın bileklikler ve göz kamaştırıcı bir kolye... Göz alıcı ve neredeyse büyüleyiciydi.

Alex dönüp ona baktı. “Ama kimseye söylememelisin...”

Tia içinden bir karar vermişti. “Bunu sana yaptığım için üzgünüm,” dedi sessizce.

Ve raftaki kalın bir kitabı hızla alıp Alex'in başına vurdu. Çocuk baygın biçimde yere yığıldı. Başı sertçe yere çarptı, altında ince bir kan akışı belirdi. Tia elini ağzına götürüp birkaç saniye dehşetle baktı ama sonra gözlerini kolyeye çevirdi.

Zaman daralıyordu.

Kutuyu kucağına aldı, ama inanılmaz derecede ağırdı. Aceleyle bazı mücevherleri dışarı fırlattı. İçinden bir kolye çekip boynuna taktı – parıltısı tenine çok yakışmıştı. Sonra kutuyu sırt çantasına sıkıştırdı, taşıması zor olsa da.

Kapıya doğru koştuğı anda karşısına Adrian ıktı.

Gözleri Alex'i yerde görünce çılgına dönmüştü. “Sen... ne yaptın?!”

Adrian üstüne hamle etmek üzereyken, bir anda alt kattaki koridordan bağırışlar yükseldi. “Adrian! Ne oluyor orada?!” diye annesinin sesi yankılandı.

Adrian geri çekildi. “Annem... babam...”

Alt kata koşmaya başladı. Ama bir an sonra mutfak tarafından yoğun bir duman yükseldi. Yangın.

Tia, bu fırsatı kaçırmadı. Kutuyla birlikte koşarak odayı terk etti. Evin çıkışıını bulmak sandığından da zordu; labirent gibi odaların arasında tökezledi. En sonunda büyük cam kapıyı açarak dışarı fırladı.

Arkasında yangın büyüyordu. Sirenler uzaktan duyulmaya başlamıştı. Tia dönüp bir kez daha eve baktı. Gözlerinde pişmanlık, korku ve hırs karışımı bir ifade vardı.

Mücevher kutusunun ağırılı çok fazlaydı, boynundaki kolyayı avucunun içine bastırdı. Ardından uzaklaşmaya başladı.

Ayakları ağırıldı, ama adımları kararlıydı. Yürüyerek evine dönerken, arkasında bıraktığı yangının dumanı gökyüzüne yükseliyordu.

Bu bir bitiş değıl, başlangıçtı.

Bölüm Başlığı: Sahile Doğru

Motorun gürültüsü otelin sessizliğini yırtarken, Sofia bir eliyle Leo'nun beline tutunmuş, diğer eliyle saçlarını rüzgardan korumaya çalışıyordu. Otelin ana girişine yaklaştıklarında, güvenlik görevlisinin kaşları çatıldı. Motorun içeriye girmesi kesinlikle yasaktı.

Leo aniden motoru durdurdu. "Planın var mı, zeki kız?" diye sordu, arkaya bakmadan.

Sofia gözlerini kısarak görevliye baktı. Sonra gülümsedi. "Sende biraz yaratıcılık varsa, beş dakikaya sahildeyiz," dedi.

Motoru geriye aldı Leo, otelin arka tarafına sürdü. Servis yolu boştu. Birkaç çalışanın molada sigara içtiği bölmeye yaklaştılar. Sofia hızlıca indi motordan, yüzüne yorgun bir gülümseme yerleştirdi ve görevlilere doğru yürüdü.

"Merhaba," dedi neşeyle. "Düğün çekimi için sahile ulaşmamız gerekiyor, motorda ekipman var. Müdürle konuştuk, ama galiba size haber verilmemiş."

Görevlilerden biri tereddüt etti, diğeri omuz silkti. "Hızlı olun ama ," dedi.

Leo, Sofia'ya şaşkın ama takdir dolu bir bakış attı ve motoru sürdü. O an, Sofia ne kadar ileri gidebileceğini düşündü. Ne kadar yalan söyleyebileceğini. Ne kadar uzaklaşabileceğini. Kendi hayatından.

Sahile vardıklarında güneş artık batmaya yakın, deniz altın rengine bürünmüştü. Leo motoru durdurdu, Sofia arkasından indi . Ayakları kuma saplandığında, özgür hissetti kendini.

"Leo..." dedi, sesi yumuşak. "Ben seninle gelmek istiyorum."

Leo döndü. Kaşları çatılmıştı, şaşırmıştı.

"Bu hayat... Bu maskeler, bu insanlar... Tümünden nefret ediyorum. Sana yardım etmek bir bahaneydi belki ama... Ama artık değil. Sana gerçekten âşık oldum."

Gözleri dolmuştu. İçten mi yoksa oyun muydu? Belki ikisi de.

Leo bir süre baktı. Sonra başını eğdi. "Peki," dedi. "Beraber kaçarız."

Sofia'nın kalbi bir anlığına hızlı attı. Sonra birden duraksadı. Çünkü uzaktan gelen bir ses vardı. Ayak sesleri. Kumda ilerleyen hızlı adımlar. Karanlık bastırırken, gerilim arttı.

Bölüm: Güven, İhanet ve Sessiz Sırlar

Motor sahil yolunda ağır ağır ilerliyordu. Leo, arkasındaki Sofia'ya döndü, gözleri içtenlikle ama bir parça da şüpheyile doluydu.

“Sen bana nasıl güveniyorsun?” diye sordu. “Henüz daha yeni tanıştık, çok hızlı geliyor her şey. Sen bana neden bu kadar bağlısın?”

Sofia derin bir nefes aldı, gözlerini denize çevirdi. “Biliyorum... Ama bu hayat beni yoruyor, zenginliğin içinde boğuluyorum. Seninle olmak istiyorum, Leo. Sana gerçekten aşığım.”

Leo hafifçe gülümsedi, sonra içtenlikle devam etti: “Sen de benimle yeni bir hayata, birlikte bir aile kurmaya gelmek istiyorsun... çocuklar, kendi dünyamız...”

Sofia gözlerini yumuşatarak dudaklarını ısırdı, sonra hafifçe Leo'nun yanağına dokunup, “Gerçekten mi?” diye fısıldadı.

Leo dudaklarını kıvrıldı, cesaretini topladı. “Güven vereceğim sana. Babamın mücevherlerini çaldım, paramız var. Artık özgürüz, bir aile olabiliriz.”

Sofia'nın yüzüne bir gölge düştü, gözlerinde aniden bir şeyler canlandı. “Bir şey unuttum,” dedi hızlıca. “Cüzdanımı ve kimliğimi almalıydım. Hemen dönmem gerek.”

Leo şaşırdı ama söze karışmadı. Sofia motorun yanından hızla ayrılıp koridorlara doğru koştu.

Odanın kapısını açar açmaz çekmecelere göz gezdirmeye başladı. Ellerini hızlıca hareket ettirirken metalik bir cisim gözüne çarptı –bir tabanca.

Sofia donakaldı, fısıldadı: “Tia’nın silahı... Neden burda?”

Hızla cüzdanını alıyormuş gibi yapıp, silahı çekmecenin içine koyar gibi yaptı, ama aslında gizlice yanına aldı.

Kapıdan çıktı, koridorda Tia ile karşılaştı.

Tia’nın yüzünde endişe ve öfke vardı. “Sevgilim kayıp. Polisleri arayacağım. Nerede olduğunu biliyor musun?”

Sofia sakın kalmaya çalışarak omuz silkti. “Seninle uğraşacak vaktim yok, Tia. Başka işlerim var.”

Tia kaşlarını çatı. “Ne demek ‘başka işlerin var’? Burası bizim tatilimiz, neden her şey karma karışık?”

Sofia yüzünde hafif bir alaycı tebessümle, “Senin sevgilin bir katil olduğunu biliyor musun? Ben biliyorum. Ve yalanlarına daha fazla katlanamam.”

Tia gözleri kocaman açıldı. “Ne diyorsun? Ne katili?”

“Bilmiyorsun, Tia. Ama ben her şeyi biliyorum. Ve bilmeni istiyorum ki, her şeyi bizim için yapıyorum.”

Sofia’nın bakışları sertleştı. “Benimle bu konuda konuşmayı bırak . Şimdi polislere gideceğim. Sen de sevgilini bulmaya çalış

Tia sinirle ellerini yumruk yaptı. “Biliyorum... ama seni de izleyeceğim.”

Sofia başını salladı, arkasını dönüp koridordan çıktı.

Hemen motorun yanına koştu, Leo orada bekliyordu, endişeyle gözlerini ona dikmişti.

“ Hadi gidelim artık, ” dedi Sofia.

Leo başını salladı. “ Evet, gidelim. ”

Ama ikisinin de içinde bir şeyler yolunda değildi. Sofia ’ nın yanında taşıdığı gizli y ü k, ikisinin hayatını tamamen değiştirecek.

Gözlerim ağrıdııı aaaaaaaa

Bölüm: Yağmur Öncesi Sessizlik

Motorun yanında bekleyen Leo, Sofia'nın gelişini görünce gözlerinin içi güldü. Sofia adımlarını hızlandırdı, yanına gelince Leo'nun yüzüne bakıp dudaklarını hafifçe araladı.

“Sana inanamıyorum...” dedi nefes nefese. “Bunu gerçekten yapabileceğimize inanamıyorum.”

Sonra iki yanağından hafifçe öptü Leo'yu, gözlerinin içine sevgiyle baktı. “Çok heyecanlıyım...”

Leo da başını eğip yavaşça gülümsedi. “Ben de öyle. Birlikte olacağımız yepyeni bir hayat bizi bekliyor, Sofia. Bu kez her şey bizim istediğimiz gibi olacak.”

İkisi de bir an sustu. Kumsala, dalgaların ufka yansıyan ışıkla dans ettiği o kusursuz gün batımına baktılar. Gökyüzü, yanık portakal ve yumuşak mor tonlarında bir tablo gibi önlerinde seriliyken Sofia'nın burnuna bir damla düştü. Ardından bir tane daha.

“Yağmur...” dedi Sofia fısıltıyla, burnunu silerken gülümsedi.

Leo, gökyüzüne baktı. “Fazla zamanımız yok. Yağmur başlamadan gitmemiz gerek.”

Motorun üzerine oturdular, Leo Sofia'ya döndü. “Havaalanına vardığımızda... her şey değişecek. Yeni bir hayat başlıyor, Sofia.”

Sofia yavaşça gözlerini kapattı. Leo da aynı anda gözlerini yumdu . O an, zaman durmuş gibiydi. Yağmur, deniz ve gökyüzü... Hepsi bir araya gelip onları örtüyordu sanki.

Sofia, Leo’nun arkasına sarıldı. Başını onun sırtına, boynunun altına yasladı. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. Motorun sarsıntısıyla birlikte ilerlemeye başladılar.

Yol boyunca Sofia’nın içinde bir sıcaklık yayıldı. Düşünceleri yavaş yavaş şekillenmeye başladı.

> "Hayatım değişecek... Yeni bir şehir, yeni bir kimlik. Belki özgürlük, belki kontrol. Belki ilk kez gerçekten benim olacak bir hayat."

Leo öne eğildi, motorun hızını artırırken gülerek bağırdı:

“Umarım bavulunda yağmurluk vardır, çünkü yeni hayatımız ilk önce ıslanarak başlıyor gibi!”

Sofia gülümsedi. Ama birden bakışları uzaklara kaydı. Gözleri kısıldı.

Bir figür... Sahilde, yağmurun altında, tek başına duran bir kadın.

Tia.

Sofia'nın gözleri büyüdü. Elinde tuttuğu parlak metal, siluetin içinde seçilmeye başladı. Silah.

Sofia hızla Leo'ya döndü.

Ve o an...

Kafasının yan tarafında bir acı hissetti. Sanki zaman durdu. Bir patlama.

Leo'nun bedeni, Sofia'yla birlikte motordan savruldu. Kumlara doğru fırladılar.

Sert bir çarpışma.

Motor birkaç metre ileri yuvarlandı, kıvılcımlar saçarak durdu. Yağmur daha da hızlandı.

Ve sahil, sessizliğe büründü.

Tia'nın Gözünden

Yağmur henüz başlamamıştı ama hava kararmaya, rüzgar hafifçe esmeye başlamıştı. Motorun yanına koşarken kalbim deli gibi çarpıyordu. "Sofia!" diye bağırdım, sesim titriyordu. "İyi misin? Ne oldu sana?" Yanağına düşen ıslak saçlarını iterek dikkatle baktım ona.

Sofia yerdeydi. Ve... Leon'un göğsüne yaslanmış, sessizce ağlıyordu. Gözlerinden süzülen yaşlar, yağmurdan bile daha parlak ve yakıcıydı. "Sofia, ne oldu?" diye sordum korkuyla. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"S... seni öldürdün..." diye haykırdı Sofia, sesi boğuk, ama içinde bir suçlama vardı. "Onu... sen öldürdün!" Gözleri bana bakıyordu, acı ve korku karışımı.

Sofia ve ben birbirimize baktık. “Ben tetiğe bile basmadım,” dedi titrek sesiyle, “Nasıl öldüğünü bilmiyorum.” Cümlelerini toparlamaya çalışıyordu ama sanki aklı karışık, kontrolünü yitirmiş gibiydi.

Sonra, ansızın, bir çılgınlık dalgası sardı onu. Gözleri parladı, yüzüne sinsi bir gülümseme yerleşti ve sonra delirmişcesine kahkahayı bastı. O kahkaha, o an etrafı kaplayan yağmurdan bile daha soğuk ve ürkütücüydü.

Elini arkasına götürdü ve oradan silahı çıkardı. Parlak metal yüzeyi, yağmur damlalarını yansıtıyordu. Gözlerini üzerime dikti, sonra kahkahaları daha da yükseldi; büyük, keskin, çığlık gibi bir kahkaha.

Sofia naptın senn!!!

Sahilde, Gün Batımı - Gerilim Doruğa  ıkıyor

Leo'nun cansız bedeni kumların üzerinde yatarken, uzaktan hızlı adımlarla biri sahile doğru geliyordu. Elinde silah vardı, yüzünde öfke ve acı karışımı bir ifade. Adımları sertti, gözleri kararlı.

Sahile varınca, hareketsiz yatan Leo'yu gördü. Gözleri dolarken, sesi titreyerek çıkardı:

“Sen... sen misin? O küçük  ocuk, o evdeki...”

Tia ve Sofia donup kaldılar, göz göze geldiler. O an Alex'in kim olduğunu fark etmişlerdi. Sofia'nın yüzünde hafif bir donukluk, Tia'nın ise şaşkınlık ve korku karışımı bir ifade vardı.

Alex, gözlerini onlardan ayırmadan devam etti:

“Evet, ben o  ocuğum. Ailemin intikamını almak için geldim. İlk önce onları öldürdün, şimdi de kardeşimi... Hayatımı mahvettin.”

Tia, titreyen sesiyle karşılık verdi:

“Alex, ben... bilmiyordum, inan ki...”

Ama Alex, sözünü yarıda kesti, sert ve kararlı:

“Bilmiyordun, evet. Ama artık bir şey fark etmez.”

Sofia'nın yüzü, içinde bir şeyler kıvılcımlar  akarken, Alex tekrar silahını doğrulttu.

“Bu iç burada bitmedi. İntikamım tamamlanacak.”

Tia ve Sofia arkasına baktılar, ellerinde çaresizlik ve korku vardı. Güneş batıyordu, ama o an sahilde kopan fırtına, hayatlarında yeni bir karanlık dönemin başlangıcıydı.

Sofia'nın Gözünden – Sahildeki Son Anlar

Alex'in öfkesi donuk bakışlarımla buluştu. "Kardeşimi öldürdün," dedi, sesi öfkeyle dolu. "Şimdi sıra sende. Ailemin intikamı..."

"Hayır!" diye karşılık verdim. "Tia ile yeni bir hayat kuracağız. Bunu engelleyemeyeceksiniz!"

İki el ateş ettim, ilki Alex'in bacağına isabet etti. Ama o panikledi, silahı doğrulttu.

O anda Tia hızla Alex'in üzerine atıldı, kolunu vurdu. Kısa bir itiş-kakış oldu.

Birden, o korkunç gerçek geldi: Yanlışlıkla Tia'yı vurmuştum!

Tia'nın ağrıyla çığlıkları havayı yırtıyordu. Kan, lotus kolyesinin üzerine damladı.

"Hayır, aşkım! Seni çok seviyorum, Tia!" diye bağırarak koşup onun yanına çöktüm. Kucağıma aldım, kalbinden vurulmuştu.

O sırada Alex silahı kaptı, hâlâ bacağından acı çekiyordu ama kararlılığından ödün vermedi. Kafama nişan aldı.

"Babamın ve ailemin intikamını aldım!" dedi ve ateş etti.

Her şey karardı.

Final

Zaman hızla akıp geçmişti. Yıllar, acıları silmekte zor olsa da, Alex yeni bir hayata başlamıştı. Uzak bir ülkede, güneşin altında altınlar arasında oturuyordu. Yanında sadece birkaç hatıra vardı ; en değerlisi ise o siyah kadife kutunun içinde duran Lotus kolyesi.

Kolyeyi dikkatlice eline aldı. Parmakları hafifçe dokundu, bir yandan da gözleri dalgınlaştı.

“Bu gerçekten bir son muydu?” diye fısıldadı kendi kendine.

Çocuklarının neşeli sesleri uzaktan geliyordu. Yeni hayat, yeni umutlar... Ama geçmişin gölgeleri hiç tam anlamıyla kaybolmamıştı.

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı.

Belki de hayat, gerçekten de devam ediyordu...

Yazar Notu

Sevgili okur,
Bu hikayeyi yazarken kalbimde hep bir parça seni taşıdım. Sofia, Tia, Leo, Alex... Hepsi, hayatın karmaşasında kaybolan, sevgi ve acı arasında savrulan insanlar. Umarım onların yaşadıkları seni de bir an olsun düşündürür, hissettirir. Her son, yeni bir başlangıçtır. Ve her hikaye, bizi biraz daha insan yapar.
Okuduğın için teşekkür ederim. Yolun hep ışıık dolu olsun.

Sevgiyle,
[Abdullah Ayan]

Abdullah
Ayan

Aqua

Kiss

Yedek Tasarım Kapak Can Sıkıntısından yaptım